

Nr 36.

Av herr **Aarnseth**, om anslag för anläggning av ödebygds- och utfartsvägar i Norrbottens m. fl. län.

Riksdagens beslut av år 1921, att lämna möjlighet att erhålla bidrag från statens sida för byggandet av vägar av enklare typ även i andra delar av landet än de fyra nordligaste länen, varest förhållandena i fråga om befolkningens utbredning och även kommunikationsförhållandena voro likartade med förhållandena i de nämnda länen, hälsades med stor tillfredsställelse i Kopparbergs län. Statsutskottet säger ju också, att beslutet tillkommit särskilt med tanke på Kopparbergs län.

Tillfredsställelsen skulle nog varit ännu större, ifall möjlighet vunnits att erhålla anslag från staten även för byggandet av ödebygdsvägar och utfartsvägar.

Förhållandena inom Kopparbergs län inbjuda särskilt till användandet av dessa vägtyper.

Som bekant ha vi i länets västra och norra delar den s. k. finnbygden. Djupt inne i skogarna och avses från den odlade bygden bo här avkomlingar av de för c:a 300 år sedan invandrade finnarna, som slog sig ned och började bryta bygd. Ett storartat odlingarbete har genom tiderna utförts av denna befolkning, som aldrig förut riktat något krav på hjälp till staten. De ha i fattigdom och under mödosamt arbete utfört sitt värv till samhällets nytta och framgång. Under seg och ihållande kamp mot vedermödor av allehanda slag ha de alltjämt erövrat nya tegar från vildmarken och förvandlat stora områden av densamma till vänliga nejder med rika skördar. Men de ha haft det ytterst svårt på grund därav, att kommunikationer icke framdragits. Det är ju klart, att de nu, sedan kommunikationsmedlen utsträckts till allt större och avses belägna delar av landet, känna behovet av vägar allt kraftigare. Förhållandena här äro som sagt jämförbara med Norrland. Men ett motiv av särskilt betydelse synes dessutom föreligga för att här öppna möjlighet till erhållandet av statsbidrag till de ovan nämnda vägtyperna. Jag syftar här på de tråkiga jordförhållandena inom länets ovan nämnda delar, varom genom riksdagens försorg utredning pågår.

Min bestämda uppfattning är den, att med bidrag från staten till byggande av ödebygds- och utfartsvägar även i Kopparbergs län skulle oer-

hört mycket vinnas i fråga om reda och ordning i de nu förvirrade jordförhållandena. Stora odlingsmöjligheter skulle också öppnas, varigenom befolkningen så småningom skulle befrias från de varje vår återkommande foderköpen, samt därigenom betydligt öka skattekraften hos dessa orters innevånare.

De anslag, som i årets statsverksproposition under sjätte huvudtiteln punkt 16 och 17 föreslagits, tyckas emellertid icke vara så väl tilltagna, att det vore möjligt att utsträcka rätten till bidrag av här ifrågavarande anslag till flere län. Jag tillåter mig därför att, trots det brydsamma läget i ekonomiskt avseende, men med behjärtande av de rättmätiga och välgrundade anspråken på de ifrågasatta vägbidragens erhållande även för Kopparbergs län, med anledning av det anförda hemställa,

att riksdagen måtte besluta, dels att utsträcka rätten att erhålla bidrag till ödebygdsvägar och utfartsvägar att gälla även för Kopparbergs län,

dels att för anläggning av ödebygdsvägar i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands och Kopparbergs län för budgetåret 1924—1925 anvisa ett extra reservationsanslag av 300,000 kronor,

dels ock att för anläggning av utfartsvägar i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands och Kopparbergs län för budgetåret 1924—1925 anvisa ett extra reservationsanslag av 80,000 kronor.

Stockholm den 18 januari 1924.

Fred. Aarnseth.
